

מיכתבים

פיטות בר

על תצוגת-אופנה בימה של הרצליה (אנשים), העולם הזה (22.7.87).

עד שלא ראיתי את התצלום של הדוגמנית שפתהים של הרצליה, שעל גופה ניכרים סימני הזיהוי של שלושת ביגדייהים שאותם היא נהגה, או נוהגת, ללבוש, חשבתני שבגדייהם החרשי — פיטות-הבר הקטנטנות הצמודות לגוף מאחור ומלפנים — הוא מגעיל. אבל עכשיו, משראיתי את התצלום, שיניתי את דעתי: בגדייהם הוה הוא, בסך הכל, מצחיק. מזל אפרת, תל-אביב

הודעה רשמית

על אורח-החיים של ערבות ישראל (לערביה דרוש אומץ כדי לגור בתל-אביב!) העולם הזה (15.7.87).

אינני רוצה לפגוע באף אחת. אולי זאת אשמת המראיית. אולי זאת אשמת המראויית. אולי אלה היו סתם פליטות-פה. אבל עליי להודיע רשמית, קבל עם ועדה, שאנחנו, ערבות ישראל, מזמן ירדנו מן העצים, וכשם שאמירה חסן איננה העיתונאית הערבית היחידה בארץ, כך גם אחותה איננה הצעירה הערבית היחידה בארץ הלומדת באלט קלאסי.

נדיה אבר-שאיבה, נצרת

חלקה של שושלת

על יתרונות הנובעים מצפייה בטל-וויזיה (רחל המרחלת), העולם הזה (22.7.87).

כל הדיבורים האלה על ביובו הזמן כצפייה בטלוויזיה הם רק דיבורים. זאת פעילות ברוכה, הנותנת תוצאות טובות.

מאיפה, למשל, לקחו בני הזוג האלה שהתי גרשו ויש להם וילה ומאחורי הווילה יש מיגרש ריק המיועד לבניה, את הרעיון, שלמרות שהמיגרש הולך לבעל, הוא לא יוכל לגור בכניין שייבנה עליו ושיהיה, למעשה, בחצרה האחורית של הווילה, בה תמשיך לגור גרושתו? את הרעיון הזה הם לקחו משושלת. הם ראו מה שאלכסיס מעוללת לקרינגטון, אחרי שהסכים שהיא תישאר לגור אצלו בחצר, והם למדו את הלקח. דודו גפן, רחובות

יפה שעה אחת קודם

על דיסקרציה שאיננה מתבקשת (רחל המרחלת), העולם הזה (22.7.87).

הגישה של המרחלת איננה מוצאת חן בעיניי. מה זאת אומרת שהיא "לצד הנשים (החוקיות)",

ציון צפירה, העולם הזה

המראה הקרמי מגעיל!

כאשר היא שומרת על דיסקרציה ואיננה מדווחת להן על בגידותיהם של בעליהן עם כל מיני צעירות?

זה נקרא להיות לצד הנשים? להיפך. המרחלת חייבת לספר להן, וכמה שיותר מהר, יותר טוב. בענייני בגידות אין חוכמות ואין רגשות. מי שצריכה לדעת, צריכה לדעת, ויפה שעה אחת קודם. וזאת כדי שהיא תוכל להתעמת עם הבוגד המנוול ולהיפטר ממנו כמה שיותר מהר.

אילנה סעדיה, ירושלים

צאצאי הגאון

על הצלחתם בחיים של יוצאי לי-טא (הזימן ממונטה קארלו) ו-ה"אריה הזקן ובת חסותו", העולם הזה (15.7.87).

דומני שמאז ימי הגאון מוולונגה, הגאון רבי אליהו, לא היו יהודי ליטא כליכך בחדשות כמו בימים אלה. ולא סתם בחדשות אלא במעמד של מצליחנים נכבדים.

הנה, בגליון אחד של העולם הזה, גם סיפורו של שבתאי קלמנוביץ מליטא שעשה מיליונים באפריקה וגם סיפורו של אלה לוי, העולה מליטא שעשתה לגמרי לא רע בשורות ובשרות הסוכנות היהודית. ברוך מנדל, תל-אביב

ק"א י"ק,

טים מעל ארמתה, שניתן לעשות שלום עם המישטר של עבר-אל-נאצר אם נציג לו תוכנית שלום סבירה. כלומר: תוכנית לפיתרון הבעיה הפלסטינית ולשיקום הפליטים.

אמרנו זאת על סמך מידע מוצק. ריאיונו ירדנים אישיים של עבר-אל-נאצר בארץ ובעולם, ירענו על הקשרים החשאיים שנקדמו בין ירושלים וקאהיר בדרכים שונות.

אולם דברינו נפלו על אוזניים ערלות. משה שרת פירסם מדי פעם הודעות שיקריות להפרכת דברינו (תוך ציון האמת, בומונית, ביוזמו הסודי), ולבסוף הובילו דויד בן-גוריון, משה דיין ושימעון פרס למילחמת-סיני הרת-האסון, שבה הכריזה ישראל על עצמה כעל-ת-כרת נאמנה של שתי המדינות הקולוניאליות העכורות ביותר במרחב.

נוכחתי בכך כאשר ראיתי את שימעון פרס מסתובב כחוגג בקרב ההמון הצוחל, המעשים, שהוא היה שותף להם. עיכבו את השלום עם מצריים ב-25 שנים.

שמיר חוגג

הסתכלתי גם ביצחק שמיר, החוגג השני. הוא לא הצביע עוד קמפדייוויד, ולא בעד השלום עם מצריים. הוא מתנגד גם כיום למעשים שהם חיוניים, כדי לקיים את השלום.

קל לבוא אל מצריים בטענות על פרשת ראסי בורקה ועל הזמנת קורט ולדהיים לקאהיר (ובענייני שני הרברים הם בגדר שערוריות). אך המצרים לא הסתירו מעולם ששלום נפרד עם ישראל יהיה תלוי על כלימה, אם לא נתקדם לקראת פיתרון הבעיה הפלסטינית.

הייתי בין חמשת הישראלים הראשונים שבאו לקאהיר אחרי ביקורו של אנור אל-סאראת בארץ, ואני יכול להעיד שכל מצרי, שדירבתי איתו או ניבא זאת. ההמון בקאהיר צהל, שימחת השלום פרצה מכל בית. אך המצרים לא התכוונו לשלום נפרד. הם לא רימו.

להמוני החוגגים השבוע בהרצליה, שחגגו את המהפכה המצרית ואת השלום, היה כדאי להזכיר כי אנור אל-סאראת בא לארץ אחרי שמשוה דיין הודיע לו, בשמו של מנחם בגין, שישאל תחזיר תמורת שלום את כל הציידאי סיני, עד המילימטר האחרון, ובכלל זה ההתנחלויות והעיר ימית.

הודעה דומה כיום, לפלסטינים ו/או לירדן ו/או לסוריה. תביא לתוצאה דומה. ואז, בעוד עשר שנים, יחגגו בשגרירויות של פלסטין, ירדן וסוריה כל הפוליטיקאים המתנגדים כיום לשלום.

"מורי רבי"

מישהו, שכתב כתב-שיטתה נגד הקיבוצים בצפון, טען בתוכנית ערב חדש בטלוויזיה שאני "מורי רבי".

מכיוון שהטלוויזיה החינוכית לא מצאה לנכון לשדר את הכחשתי (וחבל), הנה היא: מעולם לא נתקלתי באיש זה. מעולם לא היה תלמיד או הניכתי. אין לי מושג מי הוא, וגם אין לי שום תשוקה להכירו. דבריה-השנאה שלו בוודאי שאינם תואמים את האסכולה של העולם הזה. המשלבת חריפות עם אהירות. בקיצור, אני מוותר על המעמד של מורי רבי.

ד"ר א. א. א. א.

אחד האורחים הצעירים נמסבה המצ-רית הענקית, שנערכה השבוע בהרצליה, שאל אותי: "לכבוד מה זה, בעצם?"

לעמים אחרים יש ימיר-עצמאות וחגים לאר-מיים דומים. החג המצרי הוא יום-השנה למהפכה המצרית, מלפני 35 שנים בדיוק. חבורה של קצינים, בראשות הגנרל מוחמד נגיב ובנהגת הסן-אלוף גמאל עבר-אל-נאצר גירשה אז את המלך פארוק, בלא שפיכת דמים.

הסתכלתי השבוע בהמוני הישראלים, שהתי נפלו על הריהאוכל, שהתפעלו מעוגת-הפירא-מירה וממטפסי-ההרים שירדו מגג הבניין, וש-אלתי את עצמי: מה אמרו הקשישים שבניהם כאשר פרצה המהפכה המצרית?

נרמה לי שיכולתי לומר בביטחון: מכל הישראלים-היהודים במקום, שהיה להם קול לפני 35 שנים. הייתי היחיד שקידם את המהפכה המצרית ביולי 1952 בכרכה.

אומנם, דויד בן-גוריון, או ראשה-המשלה ושר-הביטחון, השמיע אז את ההכרזה השיגרית שהוא מוכן להיפגש עם הגנרל נגיב. אך המימסד הישראלי כולו התייחס אל המהפכה כאל סכנה גדולה, ונערך מאותו הרגע למילחמה כה.

מילחמה זו עברה כאמצע 1954 לשלב הביצוע. על רשת-דיגול ישראלית במצריים הוטל לבצע פעולות-חבלה נגד מוסדות אמריקאיים ובריטיים, בצורה שתיראה כפעולה של מחתרת מצרית לאומית. המטרה היתה לספק תחמושת פוליטית לבריטים, שהתנגדו לסילוק בסיסיהם מעל ארמת מצריים, ולתקוע טריז בין המישטר המצרי והאמריקאים. אלה, ובעיקר הסי-איי-איי, נטו אז לתמוך במישטרו של עבר-אל-נאצר.

"העסקיביש", כפי שנקראה הפעולה, לא הצליח. המחבלים נתפסו, והמטרה הפוליטית לא הושגה.

בפברואר 1955 תקפה יחידת-צנחנים של צה"ל, בפקודת אריאל שרון, מתנה מצרי בעזה, ללא סיבה סבירה נראית לעין. נערך טבח בחיילים המצריים. הפעם הושגה המטרה: עבר-אל-נאצר חיפש נשק, ומשלא מצא אותו במערב, פנה אל הגוש הסובייטי. האמריקאים פנו לו עורף, וכך התקרמו הרברים עד למילחמת-סיני.

פרס חוגג

"העולם הזה" הודיע אז מדי שבוע מפני התפתחות זו.

קידמנו את המהפכה המצרית בברכה פומבית. זה היה טיבעי. עוד ערב מילחמת-העצמאות, שבה לחמתי בחזית המצרית, כתבתי חוברת (מילחמה) אז שלום במרחב השמלי שבה טענתי כי מצריים היא בעלת-הכרת הטובות שלנו. הנחלתי תפיסה זו להעולם הזה.

בשנות ה-50 הראשונות עדיין לא נקבעה דמותה של ישראל סופית בעיני העולם הערבי. אויביה הכריזו עליה כעל יציר-כפיו של האימפריאליזם הקולוניאלי המערבי, אך היו גם שוכרו כי היישוב העברי בארץ היה הראשון שקידש מילחמת-שיחרור על בריטניה הקולר-ניאלית, וגירש אותה מהארץ. במצרים זכרו את הורגי הלורד מוזן, אנשיללה, שקבעו בבית המישפט המצרי שהם לוחמיי-שיחרור ולא ציונים.

העולם הזה אמר אז שעלינו להושיט יד לתנועה הלאומית הערבית, ובעיקר למצריים המהפכנית, שעלינו לעזור לה לסלק את הכרי

מותר ואסור

עוד על ביגדיים פרובוקטיביים (עצם העניין), העולם הזה (10.6.87).

כל אשה נשואה הלובשת בגדיים נועז, ומטיילת עם בעלה בשפתיים, לשם מה היא

ציון צפירה, העולם הזה

המראה האחרון מצחיק!

לובשת בגדיים כזה? אם נחשוב, נמצא רק סיבה אחת: "כדי שגברים יסתכלו עליה" ובעלה יודע זאת.

כלפי אשה אחרת הבעל יצריך לבישת בגדיים כזה, אבל לא אצל אשתו או אצל בנותיו, לפי העיקרון, ל"ראות אשה נשואה מותר, למישהו אחר, להסתכל על אשתי, אסור!"

אברהם בן שלום ביטון, באר-שבע